

Knezović, Andrea

Master's thesis / Diplomski rad

2017

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **Josip Juraj Strossmayer University of Osijek, The Academy of Arts Osijek / Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Umjetnička akademija u Osijeku**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:134:285177>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-01-24**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Arts in Osijek](#)

SVEUČILIŠTE JOSIPA JURJA STROSSMAYERA U OSIJEKU
UMJETNIČKA AKADEMIJA U OSIJEKU
ODSJEK ZA LIKOVNU UMJETNOST
STUDIJ LIKOVNE KULTURE
SMJER: MULTIMEDIJA

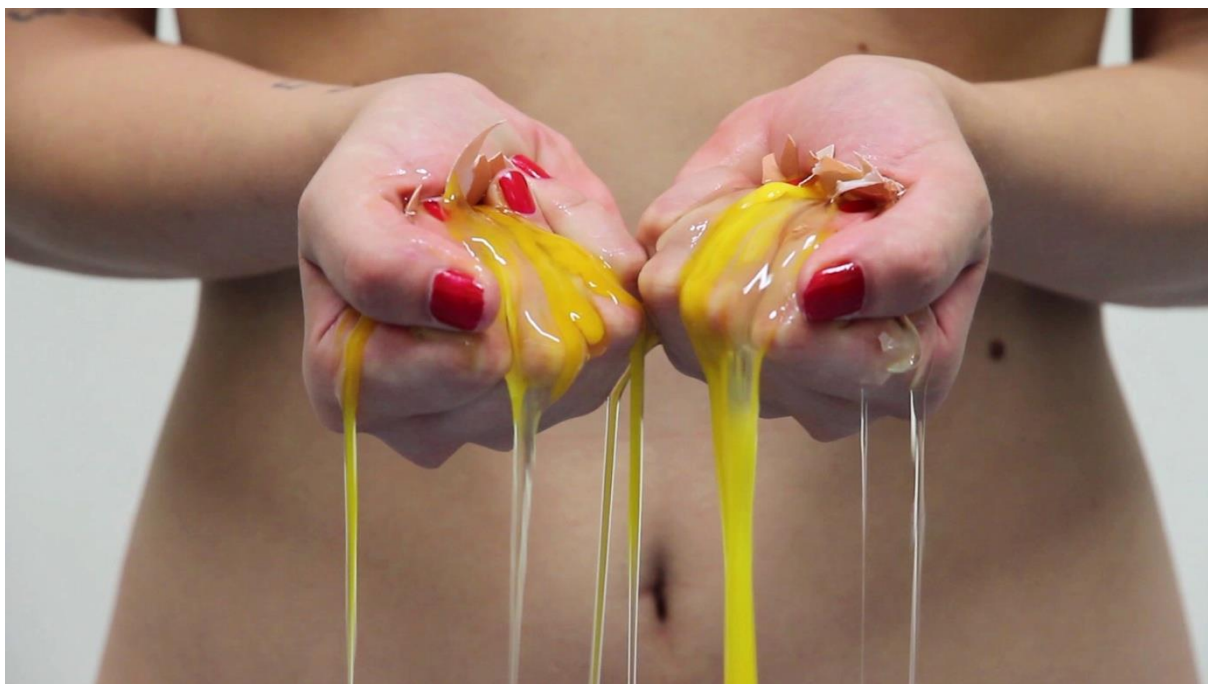
ANDREA KNEZOVIĆ

LIBERTINE

DIPLOMSKI RAD

Mentor: Vladimir Frelj

Osijek, 2017.

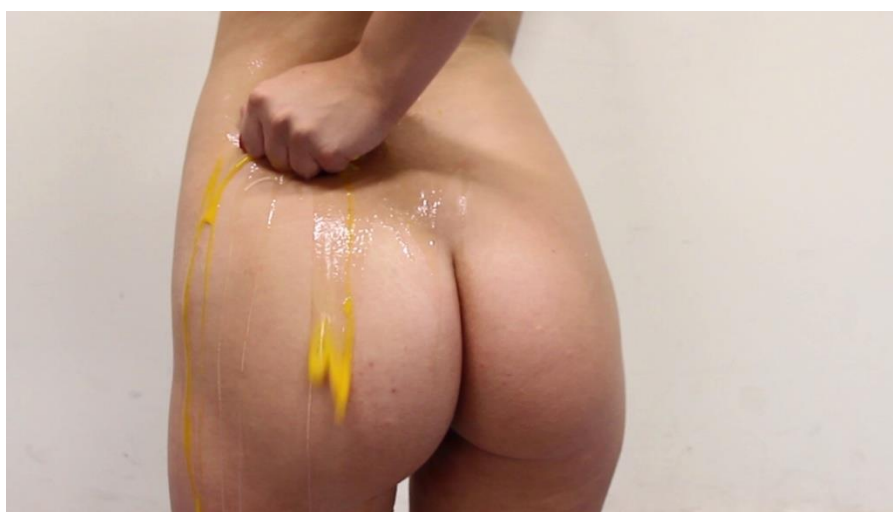
Story of the „I“ (2016.)

Prikazivanje vlastitog tijela kod umjetnica suprotstavljeno je stereotipnom idealu ženskog akta, koji je univerzalna metafora muške želje, moći, i društvene kontrole. Tako kroz pozicije modela žene ulaze u javni prostor, kao figure izložene muškom pogledu. Taj koncept reprezentacije ženskog tijela naša tradicija prikazuje fiksnim i uokvirenim. Na razini prikazivanja, umjetnice su se suprotstavljale stereotipizaciji žena kao objekata u kulturi, razotkrivajući i kritizirajući strukture gledanja koje su je podržavale. Tako je predstavljanje ženske seksualnosti u radovima umjetnica postalo jedan od ključnih elemenata pri nalaženju novih strategija u reprezentaciji žene, koje se opiralo objektivizaciji kao normi u produkciji umjetničkih djela.

Story of the „I“ (2016.)

U video radu *Story of the „I“* se bavim tim pitanja ženske seksualnosti. Korištenjem elemenata performansa i fetišizma koji seksualni fokus stavlja na ne živi predmet i predstavlja opsesivnu pozornost i obožavanje, stvara se fantazija koja je isprepletana sa snovima i fikcijom. Stvaraju se druge stvarnosti koje su međusobno isprepletene. Kroz literarne reference kao što je *Story of the Eye* Georges-a Bataille-a, koristim simbolički objekt jajeta kao fetišistički predmet koji putem performativnog čina postaje simbol želja i fantazija koje su često skrivene i potisnute. Na taj način, objekti koji se tradicionalno ne smatraju seksualnim, postaju predmeti moći i želje u kontekstu fantazije.

Story of the „I“ (2016.)

The Assumption (Uznesenje) (2016.)

Postavlja se pitanje i što zapravo znači biti otvoren, ne osuđivati i biti iskren prema sebi i drugima? Zašto se i dalje skrivamo iza zastarjelih i nepotrebnih tabua? Žene posebno se najčešće ne osjećaju ugodno sa svojom seksualnosti i seksualnosti drugih. O nekim stvarima se i dalje ne govori ili se laže. Ta nemogućnost otvorenog razgovora i komunikacije mnogo govori o našem društvu i položaju seksualnosti u njemu. Moglo bi se reći da su takvi tipovi ponašanja nametnuti ženama tijekom povijesti. Seksualnost je nedvojbeno kompleksna, ali je i integralan dio naših života iako nekako i dalje ostaje skrivena i slabo razumljiva. Seks se i dalje smatra nečim što je sramotno i opsceno, nešto što moramo potisnuti i sakriti. Rezultat toga su muškarci i žene koji su frustrirani, uplašeni i inhibirani, generacije očajnih ljudi koji ne ispunjavaju svoje želje, fantazije i užitke.

The Assumption (Uznesenje) (2016.)

Očita su i dupla pravila koja postoje kad govorimo o seksu i seksualnosti. Društveno je prihvatljivo da muškarci gledaju porno filmove, da često mijenjaju partnere, da imaju jak seksualni nagon, da ispunjavaju svoje fizičke užitke. Dok ženama to nije konkretno zabranjeno ali je definitivno društveno neprihvatljivo i o tome se malo govori. Žene ako i rade te stvari, ne pričaju o njima zato što se boje osuđivanja i raznih negativnih komentara. Društvo smatra da to jednostavno nije primjereno za jednu ženu i da je svrha njezinog seksualnog života užitak njezinog muškog partnera i udovoljavanje njemu. Sve su to problemi jednog patrijarhalnog društva gdje jednaka pravila i dalje ne postoje. Pitanja feminizma mnogi ljudi smatraju nečim što je već riješeno. Iako su napravljene određene pomaci, i dalje smo veoma daleko od potpune jednakosti i jednakih standarda za muškarce i žene.

Apart ment (2016.)

Postoje i razne zablude da žene nemaju jak seksualni nagon kao muškarci i da ih se treba moliti ili nagovarati na seks. To je naravno apsolutno netočno ali postoje razlozi zašto kod mnogih žena to tako izgleda. Žena koja nije opuštena i koja je naučena da ne iskazuje svoje seksualne potrebe nikada neće napraviti prvi korak i dozvolit će muškarcu da odlučuje o tome. Smatra se ne primjerenim da žena traži bilo kakav užitak. Žene koje jesu dovoljno slobodne i imaju kontrolu nad svojim seksualnim životom se smatraju promiskuitetnima i bivaju marginalizirane.

Apart ment (2016.)

Liquid Transendence (work in progress)

Zbog svih tih društvenih normi koje pokušavaju ograničiti naše slobode ili nas usmjeriti prema određenim načinima ponašanja koji su društveno prihvatljivi, javlja se određeni bunt i snažan nagon za iskazivanje nezadovoljstva. On može biti pobuna, protest ili kritika, ali svrha mu je ukazati na sve ono što ne nevalja i ne funkcioniira dobro u svijetu u kojem živimo. Umjetnice i umjetnici imaju posebnu odgovornost kako bi konstantno ukazivali na sve te probleme, a možda i ponudili rješenja za njih.

Liquid Transendence (work in progress)

Apart ment (2016.)

Serijska fotografija *Apart ment*, osim što se nadovezuje na pitanje prikazivanja ženske seksualnosti, ispituje i različite razine autorepresentacije i njene vjerodostojnosti. Nedvojbeno je da ljude ne možemo gledati u izolaciji, kao jedan entitet, mi smo društvena bića koja su smještena u društveni kontekst. Stoga u našem doživljaju samih sebe, ključnu ulogu imaju drugi ljudi. Sama mogućnost prisutnosti druge osobe čini to da sebe vidimo kao predmet i da naš svijet vidimo onako kako izgleda drugima. Ako govorimo o autorepresentaciji, mi zamišljamo ono što bi drugi ljudi mogli vidjeti kada nas pogledaju i onda se konformiramo tim slikama. Ljudi imitiraju sliku koju misle da drugi vide. To su ideje koje imamo o tome tko smo koje vode naše razmišljanje i ponašanje. Tijekom vremena se mijenjaju, kako se mijenjaju naši ciljevi, ali te ideje su statične u smislu da su to slike na koje se referiramo a ne aktivni procesi. Autorepresentacija se sastoji od mnogo toga, no mislim da je važna za umjetnika kako bi se upoznao ili čak stvorio novog sebe.